

Schiller Instituttets Afghanistan opfølgingskonference 21. august 2021: Fremskynd de økonomiske projekter; Tal med regeringen under dannelsen

Resumé:

21. august (EIRNS) – Schiller Instituttet var vært for en international webcast i dag, "Nu, mere presserende end nogensinde: Afghanistan – mulighed for en ny epoke for menneskeheden", der samlede talere med bred erfaring fra seks nationer – USA, Tyskland, Pakistan, Canada og Italien. Tre hovedtemaer blev berørt gentagne gange i dialogen: Kast paradigmet for "endeløse krige" helt bort, tal med den nye afghanske regering, der er undervejs, og få gang i økonomiske projekter.

Talerne var Zepp-LaRouche – grundlægger og international præsident for Schiller Instituttet, oberstløjtnant Ulrich Scholz (pens.) (Tyskland), en militær og filosofisk ekspert; Pino Arlacchi (Italien), tidligere chef for FN's kontor for narkotikakontrol (1997-2002), nu professor ved Sassari University; Hassan Daud (Pakistan), administrerende direktør, Khyber Pakhtunkhwa 'Province Board of Investment'; Ray McGovern (USA), tidligere CIA-analytiker og medstifter af 'Veteran Intelligence Professionals for Sanity' (VIPS), og Nipa Banerjee (Canada), professor ved Universitetet i Ottawa. Et spørgsmål blev taget op af Khalid Latif, direktør for

'Center for Pakistan og International Relations' (COPAIR).

Her er Helga Zepp-LaRouches indledende bemærkninger:

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Lad mig hilse på jer, uanset hvor I måtte befinde jeg. Faktisk finder jeg det ret tilfredsstillende og interessant, at vi for præcis tre uger siden her på denne kanal havde et seminar om situationen i Afghanistan. På det tidspunkt sammenlignede jeg situationen – med hensyn til dens betydningsfuldhed – med Murens fald i 1989, som var begyndelsen på enden af Sovjetunionen. Jeg sagde, at det måske ikke er helt så stort som Sovjetunionens sammenbrud, men det der sker i Afghanistan er af samme karakter, fordi det er enden på et system. Nu er jeg ikke sikker på, hvor mange mennesker der fandt, at denne beskrivelse var akkurat, men blot få dage senere havde man det meget pludselige sammenbrud af den afghanske hær. Taliban overtog begivenhederne, der stadig er temmelig kaotiske for nuværende. Så i en vis forstand er alt det, som vi sagde for tre uger siden, om hvad der må gøres, hvad der skal være løsningen – en økonomisk integration af Afghanistan i Bælte- og Vejinitiativet, der forener de allerede udviklede projekter mellem CPEC [Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor], Khyber-passet til Centralasien – alt dette er stadig helt sandt. Så da dette skete, indtraf der en utrolig opstandelse. Der var diskussioner, som for eksempel da CDU's kanslerkandidat i Tyskland, Armin Laschet, sagde, at dette er den værste krise i NATO siden dens begyndelse. Andre mennesker talte om Saigon 2021, og udtaler, at dette er Vestens absolutte fiasko.

Jeg tror, at denne diskussion vil fortsætte, fordi en hel masse spørgsmål melder sig. Hvorfor var der sådan et sammenbrud af hæren? Hvorfor kæmpede hæren ikke? Hvorfor tog efterretningstjenesterne så grundigt fejl? Hvad fremkom der om USA's og de europæiske regeringers manglende evne til at tage hånd om deres egne soldater, endsige de afghanske medarbejdere, der har hjulpet under opholdet igennem 20 år, at

evakuere dem? Det hele er i bevægelse.

Jeg mener, at vigtigheden af at presse på for en hurtig økonomisk udvikling er af allerstørste betydning, fordi Afghanistan allerede er blandt de ti fattigste lande i verden. Det er ramt af en frygtelig tørke. Hver tredje i Afghanistan er underlagt fødevareusikkerhed. Så har vi en pandemi, naturligvis. Så det værste der kunne ske er, at nogle kloge mennesker – eller ikke så kloge mennesker – i Vesten tænker i baner af økonomisk krigsførelse, og siger: "OK, den militære mulighed er tabt, fordi man ikke kan vinde i Afghanistan; det er blevet demonstreret af briterne, Sovjetunionen og nu NATO; man kan ikke vinde militært i Afghanistan. Så hvorfor bruger vi ikke økonomisk krigsførelse"? Og begyndelsen på handlingen kunne udvikle sig til dette; nemlig, at USA har indefrosset den afghanske regerings aktiver, som er omkring 9 milliarder dollar i Federal Reserve og andre amerikanske banker. Heraf er omkring 1,2 milliarder dollars i guldreserver, og der er omkring 300 millioner dollars i form af udenlandske reserver. Den tyske regering har afskåret al humanitær bistand. Lige nu er faren, at Vesten – i denne utroligt skrøbelige situation – beslutter at rejse et militært oprør kombineret med økonomisk krigsførelse i håb om at skabe kaos, så Taliban vil forsvinde, eller hvad som helst. Dette skal vi diskutere. Jeg mener, at dette ville være den største tåbelighed, man overhovedet kan tænke sig.

Jeg er meget glad og taknemmelig for de andre paneldeltagere, der mødes her, fordi jeg synes, at vi straks har brug for at etablere ideen om, at den eneste måde man kan rette op på situationen er at tilbyde bistand til den nye regering i Afghanistan. Jeg forstår, at nogle af Taliban-lederne og også tidligere præsident Karzai, Abdullah Abdullah og forskellige andre kræfter samles i Kabul i dag for at diskutere dannelsen af en regering. Jeg tror, at dette skal stabiliseres, og at der ikke må tænkes i geopolitik, for som vi diskuterede det i det første panel for tre uger siden, på den ene side har man

krisen i Afghanistan; men dette er en afspejling af et meget dybtliggende problem i den måde, som Vesten har ført disse endeløse krige på – Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Libyen; listen er meget lang, hvilket reflekterer hvorvidt denne politik er levedygtig? Eller om Afghanistan ikke snarere er 'Mene Tekel', 'skriften på væggen', 𐎠𐎢𐎽𐎢𐏁 bogstaverne på væggen i Belshazzar. Nogle af jer – Ray McGovern er jeg sikker på – kender dette smukke digt af Heinrich Heine om Belshazzar. Er mon Afghanistan 'Mene Tekel' for hele den vestlige civilisation? Og er det ikke på høje tid at ændre disse aksiomatiske antagelser om Rusland, om Kina, om Bælte- og Vejinitiativet? Fordi tilbuddet om samarbejde er der stadig og; fra kineserne, fra russerne. Så jeg mener vi virkelig står i en utrolig dramatisk situation, præcis som vi diskuterede det for tre uger siden, men i mellemtiden har begivenhederne vist, at vores diskussion var absolut forudseende.